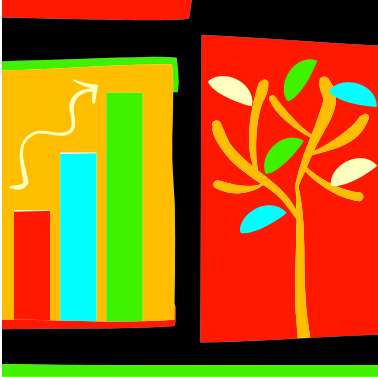

Ngô Giang Thanh Thuy

Một Thời Ta Yêu Nhau

Tôi và anh ở cùng một ký túc xá. Ra vào biết mặt, nhưng chẳng hề quen. Anh là người cao lớn, đẹp một cách tài tử nhưng nhìn hơi ... đều . Nghe nói anh là "cây đình" của lớp và thuộc hàng có "máu mặt" ở ký túc xá này . Có lẽ ý thức đầy đủ về điều đó nên anh khá kiêu hãnh. Còn tôi thì không sao ưa nổi cái loại người hãnh tiến... vô lý này, dù rằng anh chẳng hại đến ai . Cho nên gặp anh tôi hay vênh mặt lên, tuy cũng chẳng biết để làm gì!

Ban đầu thì anh ngạc nhiên, hay đúng hơn là anh cảm thấy xúc phạm. Thường thì anh xuất hiện ở đâu, nơi đó sẽ nổi đình nổi đám. Anh luôn được sự ngưỡng mộ của các cô gái . Họ xoắn lấy anh hoặc tranh thủ cười duyên. Vậy mà chỉ có tôi là dám coi thường anh ra mặt. Anh biết vậy và thường hay chú ý đến tôi . Bữa nọ, tôi đi học về. Lên cầu thang và gặp anh đi xuống. Cầu thang thì hẹp, vậy mà anh cứ lẩn quẩn, loanh quanh, đi không đi, ở không ở. Thấy tôi, anh bối rối, nhưng sau cái nhìn là cả một sự dò xét. Tôi thản nhiên: "Có chuyện gì không?". Anh ngượng ngùng: "Tôi thấy bạn quen quen". Suýt chút nữa thì tôi phì cười . Một cách làm quen quá ư là cổ điển. Tôi cố tình lạnh lùng: "Vậy à". Rồi bỏ đi . Anh nhìn theo ngơ ngẩn. Nhưng khổ nỗi, người nói: "Ghét của nào trời trao của đó" . Nửa năm sau chúng tôi yêu nhau!

Kể từ đó, anh dẹp bỏ bộ mặt kênh kiêu, khó ưa mà thay vào đó gương mặt dễ thương hơn. Anh là người có cá tính. Tôi cũng vậy . Đôi khi chúng tôi cãi nhau một cách khốc liệt tưởng chừng như sẽ chia tay . Nhưng rồi chúng tôi vượt qua được, để lại thấy rằng hiểu nhau hơn. Ở bên anh, tôi bình yên và hạnh phúc. Anh đàn hát rất hay . Những tối rảnh rỗi, chúng tôi thường lên sân thượng, và anh hát cho tôi nghe những bài tình ca . Ô, mới tuyệt làm sao! Cho đến bây giờ tôi vẫn không sao quên được giọng hát ấm áp đó. Tưởng rằng chúng tôi sẽ có nhau mãi mãi . Cho đến một ngày kia, anh đã thú nhận rằng gia đình đã "nhắm" cho anh một cô gái . Hiền lành, thua tôi về học thức nhưng lại giàu có hơn tôi . Nghe anh nói, ban đầu tôi cứ tưởng là đùa . Nhưng rồi sau đó, hình như để khẳng định thêm điều ấy, chị anh đến gặp tôi vừa như van xin, vừa như đe dọa . Tôi không ngờ chuyện tình cảm của mình lại éo le như trong tiểu thuyết. Tôi rút lui vì tự ái . Còn anh thì không đủ bản lĩnh để bảo vệ tình yêu của mình.

Tôi như biến thành kẻ khác. Lạnh lùng và trầm lắng đi . Tôi bắt đầu tập quên anh. Công việc đầu tiên là dời chỗ ở, bởi tôi biết chắc rằng ở nơi này thì trái tim tội nghiệp của tôi sẽ mềm yếu mỗi khi gặp anh. Anh dò la qua bạn bè. Nhưng tất cả đều từ chối . Bởi vì trong mắt họ anh là một kẻ hèn, và hơn nữa họ muốn tôi được yên. Có những đêm tôi không ngủ được. Dưới đường vắng vọng lên tiếng chửi lào xào của những người lao công làm khuya, tôi lại nhớ anh quay quắt. Cuối cùng rồi mọi việc lại đầu vào đấy . Anh ra trường và ở lại thành phố làm việc. Cuộc tình duyên của anh nghe nói cũng không thành. Tôi biết tin. Không vui, không buồn, không lo lắng. Tôi chỉ thấy mình thật đáng thương. Thỉnh thoảng ngoài đường phố chúng tôi gặp nhau và chào nhau theo đúng phép của người quen cũ. Đôi khi chạy thật nhanh trên đường, anh lướt qua tôi đây dừng dừng, xa lạ. Vậy mà đã có một

thời chúng tôi yêu nhau ...

Ngô Giang Thanh Thuy

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003